БІБЛІОТЕКА
ГР. КАТ. КАПІТУЛИ
в Перемишлі

РІК 1928. Травень. Ч. V.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

Ч. 58/орд. — Канонічні візитації в р. 1928.

Для переведення в біж. 1928 році канонічної візитації низше заподаних деканатів Нашої Епархії іменуємо слідуючих Впр. оо. Візитаторів:

о. Мітрата Дра Вас. Пинила,	на	деканат	немирівський
о. Прал. Волод. Ґмитрасевича,	»	»	яворівський
о. Крилош. Кипр. Хотинецького,	»	»	краковецький
о. » Омел. Мартиновича,	»	»	жукотинський
о. » Сев. Метеллю,	»	»	бориславський
о. » Дан. Бодревича,	»	»	лютовиський
о. » Івана Пастернака,	»	»	турчанський
о. » Волод. Венгриновича,	»	»	підбужський
о. » Др. Ром. Решетила,	»	»	височанський

Всі вище іменовані Впр. оо. Візитатори одержують отсим всі повновласти, як в попередних літах. В ціли дальших заряджень Впр. оо. Візитатори заподадуть тут чимскорше речинець, в котрім хочуть перевести дотичну візитацію.

Ч. 225. Духовні вправи для священиків.

Цего року обовязані відбути духовні вправи всі священики, що їх не могли з якихнебудь причин відправити

в останних 6-ох рр., відтак висвячені в 1925 р., а в кінци ці, що останний раз відбули дух. вправи в 1925 р.

З огляду на більші репарації, які треба цего року перевести в будинку Духовного Семинара в часі літних ферій, визначується лиш 2 речинці духовних вправ, іменно:

I. серія від 23. липня вечером до 27. липня рано, в якій зволять взяти участь Впр. і Всеч. оо. отсих Деканатів: Балигородський, Буківський, Височанський, Горлицький, Грибівський, Дуклянський, Жукотинський, Короснянський, Ліський, Лупківський, Лютовиський, Мушинський, Риманівський, Старо-самбірський, Тіснянський, Турчанський, Устрицький, Белзький, Варяжський, Великомостенський, Жовківський, Комарнянський, Краковецький, Куликівський, Лежайський, Лучанський, Любачівський і Мединицький;

II. серія від 30. липня вечером до 3. серпня рано, в якій візьмуть участь священики всіх прочих Деканатів.

Впр. і Всеч. оо. з Перемишля можуть вибрати собі котрий небуть з поданих речинців.

Впр. оо. Декани зволять всіх учасників дух. вправ тут до кінця червця зголосити й допильнувати, щоби всі обовязані до реколекцій, в своїм часі їх відправили.

Учасники духовних вправ мають явитись в будинку Духовного Семинара в день початку реколекцій в часі від 4—6 год. веч.

Кождий з Впр. і Всеч. оо. зволить взяти зі собою постіль і зложити з гори означену оплату.

Священики, що не є обовязані цего року до відбуття дух. вправ, а бажалиби їх відправити, можуть зголоситись разом з цими оо., що до цего обовязані.

Рівночасно заряджується, що на будуче в кождім поданню о надання парохії кождий священик має подати, коли відбув останні духовні вправи.

Ч. 345. — Про вписування права власности правних осіб церковних і монаших до гіпотечних кних.

Розпорядок Президента Р. П. з дня 7. лютого 1928. Дн. зак. Р. П. ч. 16.

На основі арт. 44. зак. о Констит. і закона з дня 2. серпня 1926. о уповажненню Президента Річипосполитої

до видавання розпорядків, які мають силу законів (Дн. З. Д. Ч. 78. поз. 443.) постановляю як слідує:

Арт. 1. Вписаннє права власности на імя польської правної особи церковної або монашої у виконанні арт. XXIV. зак. 1. і 2. Конкордату між Апостольським Престолом а Річипосполитою польською, підписаного в Римі дня 10. лютого 1925. (Дн. зак. д. Ч. 72. поз. 501.) має місце в тім случаю, коли се право розтягалося на посідану в дни 10. лютого 1925. через правну особу церковну недвижимість або инше право, але не було вписане до книг гіпотечної (ґрунтової, довічної) на єї імя.

Через посіданнє недвижимости або иншого права в пониманню нинішного розпорядку належить розуміти дійсне, явне і мирне володіннє у власнім імени і в добрій вірі, так немовби булося власником, о скільки обнятте і виконаннє цього володіння мало місце за відомом і без спротиву попередного власника.

Арт. 2. Правними церковними й монашими особами (арт. 1.) є одиниці й інституції, які посідають правну особовість в розумінню канонічного права.

Арт. 3. Вписаннє права власности до книги гіпотечної (ґрунтової довічної) слідує на основі декляраціі дотичного ординарія (архієпископа, епископа, адміністратора дієцезії). Вимагане через поодинокі закони зізволеннє явного власника з книги довічної на довершеннє гіпотечного впису не є потрібне.

Арт. 4. Декляраціі має обнимати:

1) точне означеннє недвижимости або иншого права і посіданнє по арт. 1. зак. 2;

2) названнє польської особи правної церковної або монашої, на котрої імя має наступити впис гіпотечний;

3) поданнє обставин і доказів якіб стверджували, що повисше право відповідає вимогам передбаченим в арт. 1. зак. 2.

Арт. 5. Деклярацію посвідчає делеґат Ряду, визначений для дотичної дієцезії Радою Міністрів на внесення Презеса Ради міністрів споміж державних функціонарів.

Арт. 6. Посвідка делеґата Правительства є ствердженнєм даних, поміщених в декляраціі ординарія між иншим, що предложене в декляраціі право було в посіданні польської правної особи церковної або монашої в дни 10. лю-

того 1925. і відповідає вимогам, передбаченим в арт. 1. зак. 2.

Відмова видання посвідки через делєгата Правительства не відбирає можности даній польській особі правній церковній або монашій доходити свого права на судовій дорозі.

Арт. 7. Декларація ординарія з посвідкою делєгата Правительства становить достаточну основу до вписання права власности до гіпотечної книги (ґрунтової, довічної).

Арт. 8. Постанови цього розпорядку мають також відповідне приміненнє при виказуванню вписів у реєстрах, удержуваних заступниками старших нотарів у відношенні до права власности недвижимостей, необнятих книгою довічною, як також при судовім складанні документів по думці розпорядку Міністра Справедливости з дня 26. марта 1916. о судовім зложенню документів в цілі набуття річевих прав на недвижимости і будинках невписаних до ґрунтових книг (Дн. з. д. Ч. 87).

Арт. 9. Доконаний на основі цего розпорядку впис до гіпотечної книги не спинює судової дороги третим особам для доходження їх прав.

Арт. 10. Гіпотечні вписи й декларації є вільні від судових стемплевих оплат.

Арт. 11. Виконаннє отсього розпорядку доручається: Презесови Ради Міністрів, Міністрови віроісповідань і прилюдної освіти і Міністрови Справедливости в порозумінню з иншими заінтересованими.

Арт. 12. Нинішний розпорядок входить у життє трийцятого дня після дня оголошення.

(Підписи).

Подаючи повисше до відома Всч. ОО. поручається точно провірити, чи майно, що його вживає церков, ерекція, брацтво згл. инша церковно-правна особа, є на них інтабульоване; о скільки ні тоді точно про все належить звідомити Еписк. Ординаріят.

Ч. 2168. — Речинець іспиту на дяків.

Іспит на дяків відбудеться в Перемишлі в дяківськім Інституті дня 4. липня с. р. о 10. годині рано.

Приватисти, які бажалиби бути допущені до сего іспиту мають внести свої подання через власний уряд парох.

Всч. оо. парохи зволять при тих поданнях зазначити моральне поведення дотичного кандидата.

Речинець до вношення подань о принятте до дяківського Інституту в Перемишлі.

Кандидати, які стараються о принятє до дяківського Інституту в Перемишлі на шк. р. 1928/29 мають внести свої подання через власний уряд парох. до гр. кат. Капітули найдальше до кінця вересня ц. р. Необхідні услівя приняття є слідуючі: 1) Добре моральне поведення кандидата. стверджене власним урядом парохіяльним. 2) Укінчення IV. по крайній мірі III. кл. народних шкіл. 3) Добрий чистий голос. — Перед приняттєм до Інституту відбудеться вступний іспит в дяківськім Інституті дня 5. жовтня ц. р. о год. 10. рано, на котрий всі кандидати мають явитися.

Ч. 2336. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 30. червня 1928. виставляються на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

Деканат: Балигородський: 1) Горянка, 2) Жерниця, 3) Рябе, 4) Загочевє.
Деканат Брчанський: 1) Грозьова.
» Бориславський: 1) Рибник.
» Варяжський: 1) Нисмичі.
» Височанський: 1) Гусне вижне.
» Горлицький: 1) Боднарка, 2) Гладишів, 3) Долини, 4) Ліщини, 5) Мацина велика, 6) Новиця, 7) Смерековець.
Деканат Грибівський: 1) Баниця, 2) Королева руська.
» Динівський: 1) Кінське, 2) Павлокома.
» Дрогобицький: 1) Унятичі.
» Дуклянський: 1) Воля Цеклинська, 2) Гирова, 3) Радоцина, 4) Ростайне, 5) Чорне, 6) Поляни.
Деканат Жукотинський: 1) Галівка, 2) Дністрик дубовий, 3) Липє, 4) Мшанець.
Деканат Короснянський: 1) Близянка, 2) Чорноріки.
» Лежайський: 1) Дубрівка.
» Лупківський: 1) Воля мигова. 2) Манів, 3) Солинка, 4) Явірник.
Деканат Любачівський: 1) Любачів, 2) Милків, 3) Синявка.

Деканат Лютовиський: 1) Береги гірні, 2) Поляна, 3) Хміль.
» Мединицький: 1) Криниця.
» Медицький: 1) Барич, 2) Стібно.
» Мушинський: 1) Матієва, 2) Милик, 3) Ростока вел. 4) Явірки.
Деканат Перемиський: 1) Вірко.
» Підбужський: 1) Свидник.
» Порохницький: 1) Крамарівка.
» Равський: 1) Белзець, 2) Голе равське.
» Риманівський: 1) Завадка, 2) Синява, 3) Ясель.
» Рудецький: Михайлевичі з Шептичами.
» Самбірський: 1) Торчиновичі.
» Сінявський: 1) Майдан Сінявський, 2) Сінява.
» Старосамбірський: 1) Лінина мала.
» Старосільський: 1) Розсохи.
» Тіснянський: 1) Ветлина, 2) Криве ад Тісна, 3) Лопінка, 4) Терка, 5) Яблінки, 6) Яворець.
Деканат Турчанський: 1) Лосинець, 2) Турка.
» Угнівський: 1) Угнів, 2) Тяглів.
» Чесанівський: 1) Крупець, 2) Плазів.
» Ярославський: 1) Маковиско.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва з конкурсового іспиту як і ті, котрі би вплинули по дни 30. червня 1928, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що всі Веч. оо. що одержать презенту на таку парохію, яка крім матерної церкви має ще одну або більше дочерних, є обовязані в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріяту згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх будуть нормовані по гадці Конкордату.

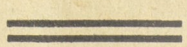

ХРОНІКА.

Ч. 988. о. Лапічак Віктор, парох в Валяві містодек. Радимнянським.

Іменовання:

Ч. 27/Орд. Св. Апостольський Престол іменував: Всесв. і Високопр. Отця Дра Василя Пинила, Ректора Духовної Семинарії Протонотарем Апостольським; Всесв. і Впр. о. Володимира Ґмитрасевича, крилошанина Пралатом Його Святости.

Крилошанські відзнаки одержали:

Ч. 879. о. Радошицький Михайло, парох в Дашівці.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 1679. о. Телеп Ярослав — Вислок нижний.
Ч. 1680. о. Осідач Богдан — Заміхів.
Ч. 1681. о. Дуда Николай — Виссова.
Ч. 2136. о. Конюшко Михайло — Кобло старе.

Завідательства одержали:

Ч. 1217. о. Німилович Теодор — Загочеве.
Ч. 1470. о. Марко Тимотей — Тяглів.
Ч. 1290. о. Хаба Петро — Горянка.
Ч. 963. о. Білий Стефан — Поляни.
Ч. 1625. о. Дорош Андрій — Баниця.
Ч. 2024. о. Жеплинський Михайло — Завадка риман.

Сотрудництва одержали:

Ч. 1679. о. Мриґлод Петро — Корналовичі.
Ч. 1789. о. Подляшецький Константин — Кобильниця волоська.
Ч. 2322. о. Мартинюк Ярослав — Салаші.

Померли:

о. Ковальчин Іван, парох в Завадці риманівській 2/14. 1928 р.

Душу єго поручається молитвам Всеч. Дудовенсвта.

З гр. кат. Еписк. Консисторії

Перемишль, дня 15. мая 1928.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

ЧАСТЬ II.

ВЕЛИКДЕНЬ.

Іщите Іисуса Назарянина, распята;
нѣсть здѣ; се мѣсто идѣже положиша его.
(Мр. 16, 6).

Великодний ранок витає нас. Сей свіжий, росистий ранок приходить лиш раз в довгім році. Много будних днів, много постних днів, много жалібних днів, мало ясних, сонічних днів, ще менше святочних, торжественних а лиш оден Великдень! А правдивий великдень зі своїм вескресенням вічного, Божого життя віки і тисячки літ всесвітної історії лиш один раз бачили. Кождий великдень передтим був темною надією, кождий по нім щасливим, гарним спомином.

Ми не можемо собі великодня інакше уявити, як таким, яким його зі зарядження Божого робить природа. Тиха, сонна ніч всеж має в своїм лоні часть вічности, часть блаженства. Але ся ніч, що тримала сторожу при приспанім смертю Сині Божім, була одягнена як цариця в величну одіж. Хор безчисленних зір переходив зі зложеними до молитви руками попри свого сплячого Сотворителя, а їх блиманнє оповідало про святі сльози, які всяка твар проливала над Божим Мерцем. На кінці сеї довгої процесії зір вийшла рання зоря, вклонилась животрячому гробови і не могла від нього віційти, як колись ся чудесна зоря над вифлеємською стайнею, начеб мусіла ту вичекати і вимусити сю велику подію, на яку чекали ангели, елементи і кілька вірних людських сердець.

В сю нічну годину поклону природи вийшли в дорогу найвірнійші жінки з міста, Марія покутниця, Марія мати апостолів, Саломія і инші невісти. Зі святої нетерпеливости ледви дочекались кінця великої суботи. Вони вже третий день не були там при святім гробі. Але їх серця і думки там день і ніч чували і молились. Здавалось їм, що страшна велика пятниця вирвала їм серце, лишила лиш тінисте життя, а їх серце поховане там на горі з Христом. Воно до Нього було привязане в чистім відданню себе від

першого дня, коли Він застукав до нього. Під впливом Його слова, Його появи, повстали в нім сі заглублення, які творяться в кождім благороднім серцю для Божого царства, Правди, Добра і Краси. Він підніс їх з того тісного кружка ділання господині дому, жінки — подруги, матери, Марти старання і ділання. Вони зі своєї сторони дали Йому це, що може лиш дати благородна невіста по виконанню своїх домашніх і людських обовязків а це свою віру, своє вірне послідування, печаливі руки, материнську щедрість, покріпляючу гостинність, свої приймаючі душі, своїх синів на учеників і апостолів. А тепер хотять зробити послідню прислугу, гідне заосмотрення Його Тіла.

Се не був великодний прохід, якого вони піднялись, а був це похід великої Пятниці, хрестна дорога. Вони не прочували, що їм принесе слідуюча година в нагороду за їх вірність. Їх серце було пригноблене. Не лиш величезний камінь журив їх, не лиш нічна темрява лякала їх душу, не лиш думка про зле намащене св. Тіло плутала їх кроки, але далеко більше як те все давила їх серце безпотішна безнадійність, якої вони зазнали в послідних днях враз з апостолами. Над громадкою Христовою все ще лежала мряка великої пятниці, хоч на вулицях Єрусалиму собі світить ясне сонце, хоч життя на них вже давно пішло давним руслом.

А всеж таки жило ще щось в сих жіночих серцях, що їх кликало і гнало вперід. Сум і надія, ляк і упертість, сумнів і шукання. Так йдуть вони з уступаючою віччю за сим характеристичним покликом в їх душі, що їм говорив: Мерлець там на горі чекає на вас і вашу поміч. Коли вони вийшли на висоту Голготи, стрінув їх збуджений ранок на жвавих рожевих ногах. Цвіти з права і ліва кланялись ранним гостям. Они однак не завважили віякого ликованя пробудженого життя, що неслося на висоту Голготи. Їх думки відвалювали тяжкий камінь при дверях гробу.

Хтож опише їх зчудовання, що камінь відвалений! А хто їх перераженє, що не найшли Господа! Так вже забрано їм всьо до решти, навіть трупа. Они заведені в своїх надіях! Аж ось хтось є коло них. Через мрачний фльор сліз з їх очий добачують ясну постать молодця. Хиба ангел може так виглядати! Коли ангел побачив їх потребу потіхи, промовив добродушним, мягким, певним голосом,

що не давав ніякого місця для сумніву: „Не ѹжасайтеся Їисѹса Назарѧнина ищите, распѧтаго. Воста, нѣсть здѣ“.

Вони чують сю вість яку половичнім сні. Борються, щоби єї зрозуміти. Се все так скоро на них впало, так неожидано, що втікаюча скорбота і втискаючеся ликованє мусіли товпитись при брамі їх душі. Він жиє! Він воскрес! Його не відобрано нам! Се все така дорогоцінність в їх душі, що вони ледви вірять в се і можуть висказати. Колиж вони вийшли з гробу дрожачи з радости, обняло їх сонце найкращим своїм лучем. І люди і природа співали перше радісне »Христос воскрес« воскресшому Спасителеви.

Отсей ранішний жалібний похід св. Мироносиць а радісний поворот в світлі воскресшного Христа дають нам дещо до думання. Помагають нам до правдивого розуміння Великодня. Чиж на дорогах нашої віри, життя не налягає часто темрява і сум? Чиж не здаєсь нам часто що наш Бог вмер і погребаний? Чи не жертвували ми для нашого Бога і нашої віри вже часу, гроша, сили, самопосвяти, а кінцем велика пятниця без кінця? Чиж не видається нам нинішний світ як великий гріб, в якім спочиває мертве тіло нашого Спасителя, нашої віри, якому люди замкнули уста, його забули, супроти нього прогрішились. Велика пятниця без кінця! Безпросвітна ніч! Вічна гробова пітьма.

А де ми підчас сих гробових ночий життя душі? Замкнені страха ради з апостолами, чи з відважними жінками? З бездільними чи на дорогах відваги і св. конечности? Святим Мироносицям Велика Пятниця була такоюж катастрофою, як мужам — апостолам. Але їх віра, вірність, надія заховала навіть серед мраки Вел. Пятниці іскри життя. Коли вже мусять бути сумні, то не бездільні. Коли вже стратили Господа, то не забули. Коли не можуть Його збудити до життя, то бодай будуть плекати Мерця. На віки не забудесь цего невістам слабим, що вони складали свідоцтво під хрестом тоді, коли всі його опустили. Що вони відбували нічну сторожу при Нім, коли всі сумнівались. Їх вірність з Вел. Пятниці їх печаливість поза гріб вислужила їм щастя великодного ранку.

Се є »віра« що побіджає світ і переносить гори. Ся віра, що торує собі дорогу в темряві, опущеню, зневірі, мраках сумніву і невидження, дотикаючи, шукаючи і упо-

ваючи. Се віра, що не вяне ні не блякує навіть тоді, коли сонце ласки цілими тижнями, літами не сходить. Се надія, що сподієсь проти надії, над гробом, в гробі і поза гріб, що все пробує, хоч инші, вже давно зневірились і зрезиґнували. Се є вірність, що ніколи не вигасає, що зі своїм Господом хоче жити, але коли треба то і вмерти. Що в днях немочи і позірної смерти стоїть при Нім, Йому служить, навіть тоді коли всі дивуються, за зле беруть і хулять. Ся віра, ся надія, ся вірність променіють нині в великоднім блеску. Ся великодушність завела св. невісти в ніч зневіри на самітний гріб Господа а через гріб до великодної радости. Се є розположення, яке нас має вести серед темряви часу і душі. Щоби і про нас сказано: Вони шукали Ісуса розпятого між мертвими а найшли живого, воскресшого.

Були готові вмерти — тому можуть жити.

Наші занедбання і завдання.

Вибори минули доволі давно та не минулися погані наслідки, що вони їх по собі залишили. Остав і на довго ще остане по наших селах релігійний розвал і розбурханнє найнизших інстинктів. З острахом гляділи наші отці, як до їх сіл заходили перед виборами що другий день паничі з міста й голосили речі, від яких волося дубом на голові ставало, на Церков, на Рим, на попів, на кропило. А їхню погану роботу доповнювала сотками безплатно розкидана преса. З жахом слухали Отці душпастирі, як парохіяне захвалюють »своїх хлопських кандидатів«, як не довірчиво і зі загадочною усмішкою висказуються про листу, що єї обстоює о. парох. Пробував панотець з проповідниці остерігати вірних перед ворогами Церкви й Народу але успіх був незначний. Люди виходили з церкви і дальше слухали тих, які навчали, що »священик мусить так говорити, бо це його інтерес.« І чим близше було до виборів тим тяжшою ставала атмосфера на нашому селі. Бувало, що сельробівські чи радикальні аґітатори, вбирали на себе овечу шкіру і заходили на богослуженнє, щоби показати людям, що вони проти Церкви не виступають.

Як далеко сягали трійливі впливи виборчих демаґогів

доказує факт, що декуди навіть найблизша церковна прислуга віддавала голоси на сельробів, радик. соціялістів та инших »спасителів« працюючого люду, а дяки були аґентами сельроба й радикалів, їздили по вічах і роздавали картки до голосовання. Ще найкрасше держалися члени церковних брацтв очивидно не тих, що на папері а живих і зорґанізованих. І на них ішов натиск, і споміж них многі хиталися під впливом виборчих арґументів противника. В таку хвилю однак удавалися з довірєм до священика і просили о раду та о розяснення сумнівів.

Результати такого стану загально відомі. Велика сила наших вірних голосувала при виборах на явних ворогів Церкви і народу.

Коли спитати о причини цього злощасного явища, то відповідь легка — недостача католицького освідомлення мас і люки в працінад їх дотеперішним національним вихованнєм. Сміло можемо сказати, що девятьдесять відсотків сільських виборців сельроба чи раликалів не солідаризуються з ідеольоґією своїх вибранців. Це міг був кождий заобсервувати в сам день виборів у многих селах. Віддавши голос на »свого хлопського кандидата« люди ішли прямо від виборчої урни до церкви на вечірню, молились, били поклони, відбували великодну сповідь і т. п.

Останній виборчий вислід доказав яскраво, що наша душпастирська праця не може обмежуватися на Церков та обовязкові години релігії в школі але мусить вийти далеко поза них. Душпастир мусить стати для вірних, бодай для тих, що кріпко стоять при церкві, авторитетом і провідником не тільки літурґічним але і всяким иншим. Инакше заведуть нас у пропасть самі наші духовні діти й що гірше зроблять це не по пляну а так просто з несвідомости й добрій вірі.

Передусім дається у нас діймаючо відчувати брак того, що на заході зовуть „action catholique“. Недостача відповідної католицької акції підриває наш вплив на маси й спричинює в однім селі радикально-комуністичні настрої, в другім симпатії до схизми, та дає поле до попису по сільських читальнях і кооперативах виброскам суспільности найгіршого сорта.

Як повести католицьку акцію і відки єї зачинати?

1. Перш усього взятись за систематичну й плянову

працю у церковних брацтвах. Нема їх у парохії так негайно приступити до заснования. Брацтво є осередком, в якому бє живчик релігійного життя і католицької свідомости цілої парохії. Але лиш брацтво зорґанізоване на відповідних статутах і діяльне. Всякі брацтва тверезости, свічкові й инші з перестарілими статутами або без них, позбавлені окремих спільних богослужень, частійшого принимання св. Тайн, брацьких сходин, бібліотеки, преси, до обнови релігійно-морального життя неспосібні. Тут можуть віддати велику прислугу — популярне уже в нас Апостольство Молитви, Марійські Дружини, кружки Марійського Союза й и. Вони однак мусять бути належно ведені а душпастир як провідник винен в тій цілі зазнайомитися бодай з найконечнішою брацькою та орґанізаційною літературою.

2. Захоронки. На жаль їх у нас дуже мало. А вони відають душпастирам неоцінену прислугу, бо на половину облекшують працю. Сьогодні лекше чим колинебудь добути й вивінувати захоронку бодай у тих парохіях, де є ерекціонального поля понад передбачену законом норму. В продажі поля на таку ціль Епп. Ординаріят іде дуже радо оо. Душпастирям на руку.

3. Парохіяльна (церковна, брацька) бібліотека. Нема вже у нас сіл, деб не було бодай малого гуртка людей цікавих до книжки. Не дамо їм у руки здорової лектури, так вони певно й легенько дістануть злу книжку. А яке спустошення робить лиха лектура це відчули вже навіть душпастирі по найдальших, гірських закутках. Навіть найбіднійша парохіяльна бібліотека є в силі зробити дуже богато добра. Пригожих для неї книжок є в нас славити Бога доволі — переглянути лиш катальоґи видавництва оо. Василіян та «Доброї книжки«. На жаль ствердити треба, що в нас парохії з бібліотеками, з яких користалиби вірні, належать до дуже рідких виїмків.

4.) Преса. Єї повно по читальнях, кооперативах, у поодиноких селян але яка вона — пожалься Боже! Звичайно даром присилана, найгіршого сорта, становить вона часто одинокий духовий корм більшости нашого читаючого села. Їй головно належить приписати релігійно-моральний розвал у повоєнних роках. Параліжувати успішно єї вплив зможе лиш добра преса, беззастережно католицького на-

прямку. І таку вже маємо, є нею »Правда«, часопис для народа. Гадаю, що не пересаджу, коли скажу, шо душпастир в совісти обовязаний подбати, щоби в його читальні, кооперативі й у як найбільшого числа вірних знайшлися »Місіонар« та »Правда«.

5. Читальня, кооператива, просвітні й економічні установи. Скільки в них вдячного поля для поведення католицької акції. Нема ще по наших селах установ, з якихби викидали душпастира. Нооборот — він все ще бодай для більшости згуртованих членів пожаданий гість а його голос мало що не всюди рішаючий. Мені доводилося працювати у зрадикалізованому селі, в читальні й кооперативі, де напрям усій роботі надавали здекляровані комуністи-студенти. Мимо цього мої внесення переходили майже одноголосно. А чим пояснити собі відємний, прямо деморалізаторський вплив поважного числа наших читалень та кооператив? Скажу без обиняків — нерадивістю оо. душпастирів, які не приходять на збори, не дадуть доброї ради, не заглянуть до читальні, не інтересуються тим, що за люди з міста сюди заходять, які читаються книжки та часописи. Инакше не булоб мови про загрозу освітно-культурних та економічних установ, що їх власним трудом і грошем здвигнули самі священики.

У нас не радо слухають примірів і порівнань з католицького життя західних народів, у яких кожда одиниця все і всюди виступає як свідомий католик а що трета, буває передплатником католицького часопису. Радо збуваємо це менш-більш такою дешевою фразою: »У них богато величавих храмів але вони в неділю порожні а в нас звичайна міра побожних на всіх навіть на найдовших богослуженнях; у нас лучше чим у них«. Я скажу, що в нас »чубата міра« побожних на богослужбах, аж стіни церкви тріщать але в пробний момент навіт дяки підуть проти нас. От хочби при виборах.

Оце згрубша наші занедбання в минулому й завдання на будуче. Наслідки занедбань важкі. Терпкий посмак їхнього, ярого ще овочу почуває кождий з нас уже тепер. Чи маємо дозволити щоб він доспівав і розроджувався? Крайна пора защепити дерево, поки воно молоде, шляхотною віткою! Найвисший час зрозуміти потребу свідомо католицької праці на всіх ділянках життя! І до нас відно-

сяться слова Святійшого Отця Пія XI. »кождий має помагати при будованню і поширюванню Христового Царства на землі добрим приміром, молитвою і католицькою акцією«.

ВК.

Про управнення до подружого позову.

Правосильний подружий позов для спричинення яких небудь правних наслідків що до даного подружа, можуть вносити тільки управнені до цього особи. А саме:

А) *В ціли судового узнання неважности подружа* (ізза браку згоди, канонічної форми, або розриваючої перепони) є управнені вносити позов:

1) подруги, як що самі не спричинили неважности їхнього подружа. Подруг, що спричинив помилкову або примусову заяву згоди свого подружа, поповнив злочин, що став розриваючою перепоною того подружа, упровадив жену, або знав про розриваючу перепону перед подружинами, не має правної легітимації до вношення позову в ціли уневажнення pro foro externo свого подружа. Відповідно отже до подійсного стану могуть мати позове управнення обої подруги, або тільки одно з них, або ніодно з них.

2) промотор справедливости що до подружа, яке є неважне ізза перепони, що є прилюдною з своєї природи. До таких перепон належить: споріднення, посвоячення, прилюдна приличність, духовне споріднення, правне споріднення, св. чини, торжественні обіти, релігійна нерівність, а також пірвання і злочин (переп. iuris publici).

Всі инші особи, навіть з найблисшої рідні подругів не мають права вносити згаданою позову. Однак яка небудь особа має право донести про неважність подружа Ординарієві або промоторові справедливости і як що такий донос торкаєся неважности подружа, зза якої зі згаданих прилюдних перепон, то промотор з уряду виступить з правним позовом проти такого подружа.

Б) *В ціли розвязання недовершеного подружа* управненими вносити позов (прохання о диспензу) тільки самі подруги. Тут виключений навіть промотор справедливости. Прохання можуть вносити подруги на основі правних, узнаних в практиці причин як наприклад: ізза наступ-

ної немочи полової, непоборимої відрази подругів, небезпеки відступництва від віри, неповного судового доказу попереджаючої немочи або браку подружої згоди. Як попереджаюче поступовання (доказ недовершення подружа і сконстантовання причин, що управняють до диспензи) так і диспенза в тім випадку належить до Апостольської Столиці.

В) *В цілі розводу від ложа, стола і мешкання* управненими вносити позов є подруги згл. невинний подруг. Подруг, що завинив це є дав причину до розводу, не має цего управнення. Що торкається управнення що до привернення подружого життя розведених, бере право під розвагу якість розводу і невинність згл. провинення подруга. Стало розведений ізза чужолоства невинний подруг може жадати привернення подружого життя, хиба що зайшлаби яка правна перепона як наприклад: попередне вступлення винного подруга в монаший стан за згодою невинного подруга.

Часово розведені подруги мають обої, як невинний так і винний подруг право і обовязок домагатися і вернути до спільного життя, як що уступить причина розводу.

Як що розвід порішено судово на означений час, невинний подруг може мимо уступлення розводової причини продовжувати життя в розводі аж до означеного часу, хиба що Ординарій видавби инше рішення.

З католицького світа.

Якої тактики придержуються Совіти в борбі з катол. Церквою. — (К. А. П.) З достовірного, російського жерела дістаємо вістку, що совітська влада старається накинути католицьким священикам особливо на Білоруси під грозою заслання на Соловецькі острови, декларацію льояльности у відношенню до совітського правительства, яка обнимає точки, що прямо суперечать вірі й католицькій совісти. Ось кілька для приміру: беззастережне визнання большевицьких прав в области релігії, безоглядне виповідженнє послуху епископови, комунікованнєся з Аспот.

Престолом виключно за поседництвом совітського уряду й т. п. — Ясна річ, що підписаннє того рода декларації булоби запереченнєм віри й священичої чести а непідписаннє потягне за собою засланнє прикрійше чим смерть. Таким чином католицьке населеннє, особливо на західних окраїнах червоної імперії буде позбавлене духовних провідників а переслідуваннє набере »правних« ціх, бо будуть писати, що католицький клир не хоче підчинитися розпорядкам влади й тому совітський уряд мусить насильно приневолювати його до послуху.

З життя церковного НЕП-у. — Популярне сьогодні свово НЕП, утворене з початкових букв трох слів »новая економическая политика« стало символом політичної тактики большевиків у всіх ділянках життя, не тільки економічній.

Як відомо НЕП запанував від недавна також у релігійних відносинах від часу, як голова православної Церкви в Росії, митрополит Сергій пішов на компроміси зі совітською владою. Деякі кола російської еміграції прийняли цю вістку про »релігійний мир« в совдепії з радістю в надії, що він звільнить православє від напастий урядових безбожників. Инші знова були скептично настроєні супроти таких змін у релігійному життю побоюючись, аби безбожники не використали слабости митрополита Сергія для дискредитовання Церкви. Випадки здаються потверджувати ці побоювання. Сейчас приходять вістки про те, як большевики користають з релігійного НЕП-у для провокаторських цілей.

Московська „Правда“ за 24. марта б. р. звертає увагу ГПУ чрезвичайки) на „злочинну“ акцію духовенства, яке збирає добровільні жертви на будову церков. »Чи це допускаєме — пише »Правда« — щоби ми рівнодушно гляділи на попівську агітацію? Чи маємо терпіти се, що на попівські збірки серед робітників »на будову церкви« місцева влада й суспільність відповідає мовчанкою? Атжеж воно мало місце якраз в нашій текстильній ґубернії Володимирській до того в однім із найбільших заводів „Комуністична аванґарда“. Давно це зачалося. Ще в 1923 р. коли загальні збори робітників постановили замкнути церков. У відповідь на це піп почав довкола себе громадити вірних, щоби зорґанізувати громаду. Йому вдалося склеїти

змову з 2.540. людий. Законність цеї змови була потверджена через місцевий совіт і міліцію«.

Цей факт доказує, що церковна громада була зорґанізована ще перед Непом релігійним а большевицька влада не протестувала проти діяльности місцевого духовенства. Натомість сьогодні, коли церковний НЕП по запевненням митрополита Сергія ґварантує незалежність внутрішного життя Церкви, ідуть провокації. Ходить о те, що згаданій церковній громаді вдалося зібрати около сорок тисяч рублів на будову мурованої церкви, при чому гроші давали також робітники з фабрики »Комуністична аванґарда«, що очивидно застрашило »Правду«. — Супроти цього орган комуністичної партії потягає до відповідальности місцевий совіт і міліцію, насилає на них чекістів і домагається точного зареєстровання членів релігійної громади, щоб їх стерроризувати. А далі пише: »Заключаючи з усього того ані партійна ячейка, ані культурна комісія, ані ячейка безбожників не розвинули належної кампанії, не перевели як слід контркампанії проти попів й утворенню релігійної громади. Належить зорґанізувати гуртки чинних безбожників і злучитися з ґуберніяльною орґанізацією сòюзу безбожників, втягнути до справи протирелігійної аґітації політичних інструкторів, використати сцену клюбу і т. п.«

Еміґраційна російська преса догадується, що церковний НЕП на те був чекістам потрібний, щоби православне населеннє вийшло з підполя і щоби таким способом лекше було його придавити.

Траґізм православної церкви в сов. Росії. Т. зв. Тихонівська Церква, якої головою є митрополит Нижнього Новгороду Сергій, що йде на руку большевикам, переживає важкі хвилі. Не помогла а радше пошкодила угода, що еї заключив Сергій зі совітським урядом. »Угодове посланнє« митрополита викликало спротив з боку многих православних епископів, священиків і вірних. »Красная Газета« доносить, що, »послання« не оголошено в більше як 90% парохій Р. С. С. Р. Митрополит Сергій остав сам один під доглядом »оберпрокурора« товариша Тичкова з Г. П. У. Не знайшовши опертя ні в духовенстві ні у вірних, оперся на совітьку владу. В день перед десятиліттям жовтневої революції Сергій спільно з тимчасовим патріярхальним синодом означив прилюдно своє відношеннє до

совітської влади. На день 21. жовтня 1927 р. зарядив митрополит прилюдні молебні за совітську владу. Еміграційна російська преса називає це зарядженнє цинізмом кажучи, що невдовзі синод опрацює нову форму молебнів за инших кремлівських сатрапів.

Як прийняли цей розпорядок митрополита широкі круги вірних, про це пишуть еміграційні часописі інтересні речі. І так „За Свободу“ Ч. 26. з 26. квітня 1928. доносить, що в деяких місцевостях населеннє вдирається насильно до церков, у котрих священики відправляють богослуження за совітський уряд, домагаючись перепинити цю нечесть. Доходить до крівавих сутичок. Населення зачинає побивати духовних. В Серпухові біля Москви тяжко побили серпухівського епископа Сергія, управляючого ділами синоду при митрополиті Сергію. Його били й тягали по снігу за саму спробу відчитання митрополичого розпорядку про молебні за совітську владу.

Приневолений обставинами видав Сергій з черги другий пастирський лист до вірних. Пише в ньому про обнятте влади над церквою, про свою льояльність у відношенні до совітського уряду, що ця його льояльність створила для церковної управи красші умовини й взиває єрархію, духовенство та вірних до праці над усуненнєм безладдя в Церкві.

Але й це посланнє не принесло мира. Не пішли за митрополитом і тим разом ні епископи ні церкви. Митрополит взявся за репресії на непослушних. Засуспендував петроградського митрополита Йосифа, якого большевики сейчас вивезли з міста та двох його вікаріїв. Подібні факти мають місце й у инших округах. В Церкві зростає безладдє і бунт а в многих дієцезіях дальше іде нагінка на релігію зі сторони того самого уряду, за який наказує молитися митрополит Сергій та його синод. Знатнійші епископи як митр. Арсеній і Кирил, архіеп. Іларіон, епископ Теодор і др. сидять далі по тюрмах і на засланню. Найгірше те, що совітський уряд, який створив церковний НЕП і користає зі слабости митрополита Сергія сейчас сам висміває і Сергія і його »порозуміннє«. Сталін закомунікував пресі, що всякі вістки о порозумінню з Церквою є видумкою »розбійників пера і преси«. »Безбожник« (ч. 14. ц. р.) доказує, що православє і всі инші релігії перешкоджують робітникам в будові соціялізму й тому вони незважаючи на

декларацію Сергія будуть дальше боротись проти релігії. »Набата« з дня 20. січня 1928. ч. 17. пише: »Преосвященнійший синод видав відозву до церковних організацій, в якій завернувши покірно очима до неба, каже що совітська влада це власть від Бога що комуністи в своїх ділах це правдиві послідувателі Христа й тому належить співати по церквах молитви о довге володіння совітського уряду і його провідників. Ці драби в рясах добре розуміють, що ані совітська влада ані комуністи не просять їх о таку прислугу та що безбожники все одно будуть вести борбу так проти чорносотенних попів як також і тих, що помалювали себе на червоно«. Оце реальний вислід компромісової політики митрополита Сергія.

Наверненнє зі схизми. »Католицький Провід« з 22. марта ц. р. доносить: »В послідну неділю дня 11. марта, були парохіяне катедральної церкви у Філядельфії свідками дуже будуючого акту. О. Др. Николай Копачук торжественно довершував свою злуку з католицькою Церквою. Не міг був довше оставати в православю, яке майже завмерло і навіть подібности не має до Христової віри. За богато пережив в нім хаосу а се привело його до пізнання католицької Церкви....«

Америка. Новий присуд на теорію о походженню чоловіка від малпи. — На річнім зїзді Американського фільоз. То-ва, презес Американьского музея природописної історії, Др. Генрих Fairfield Osborn заявив, що теорія походження чоловіка від малпи є »з ґрунту фалшива і блудна. Єї повиннобся викинути з усіх наших дослідів і цілої літератури в загалі й то не з якихсь сентиментальних зглядів а чисто наукових«. Поняттє »малполюда«, що непевною дорогою дісталося до наукового словара, сьогодні повинно бути з нього вичеркнене як позбавлене всякої реальної основи.

Краківський Архіепископ оголосив інтердикт на посла Путка. — (К. А. Р.) Війт громади Хочня і посол до сойму Др. Путек веде від кількох літ на соймовім терені, у поблизьких селах і в спеціяльно ним самим редаґованих часописах завзяту борбу проти Церкви. В часописі „Sztandar Chłopski“ і „Kropidło“ виписує неімовірні річи проти священиків, епископів і Папи. Як голова церковного комітету в Хочні хотівби присвоїти собі управу

над місцевим костелом. На власну руку приступив до реставровання костела а в часі канонічної візитації відмовив О. Архієпископови права вглянути в рахунки реставровання. За гроші переслані йому з Америки справив дзвін і зажадав, щоби ним заряджував не парох а церковний комітет. Церковна власть на те не згодилася. Коли відтак при консекрації двох инших дзвонів, справлених парохом за гроші зі складок, перший дзвін не був посвячений, спричинив Др. Путек в старостві в Вадовицях виданнє заборони повісити дзвони консекровані. Тимчасом інтервеніював в старостві місцевий парох і одержав дозвіл повісити дзвін на вежі. Забрався однак до того щойно по кількох місяцях. В часі коли церковна служба була занята завішеннєм дзвона прийшов до костела Др. Путек. Заставши зачинені двері, став добиватись палицею а коли це не вдалося, спровадив коваля і виломав з його помічю двері. Відтак увійшов на вежу й опечатав дзвін. Що йно воєвідство на інтервенцію церковних властей видало наказ завісити дзвін.

Така поведінка війта мала ще й той наслідок, що у Великодну неділю в часі богослуження вдерся до костела гурток підростків, виломав двері на хори й мимо упімнень пароха на превелике згіршеннє поводився нечемно і не хотів зійти в долину. Подібні історії зачинають діятися також у других поблизьких селах, де приклонники Путка хочуть рядити кладовищем і т. п. Населеннє тих околиць вправді вірне і віддане Церкві однак несміле.

Щоби недопустити до дальшого баламучення вірних Краківський Архієпископ оголосив дня 29. квітня 1928. поіменний інтердикт на Др. Путка враз із загрозою екскомуніки на случай дальших подібних виступів.

З V. Секції П. Е. П.

Просьба до Всіх Впр. Отців Деканів.

Зближається час весняних дек. зборів. Важна це хвиля, в якій Епархіяльне Духовенство мусить подумати, як працювати тепер, коли велика небезпека зависла

рогдомо, справедливо, подтано і з подобрем

над нашою Церквою і народом. Ясно чейже кождому з нас, що мусимо бути однодушні і спільними силами відбивати всякого нашого ворога. До цего треба нам між иншим почуття конечности нашої співпраці з нашою становою організацією П. Е. П.

Тому просимо Вас Впр. Отці Декани о обговорення по сегорічних весняних дек. зборах одної точки: О значінню і задачах нашої станової організації П. Е. П. Для улегчення справи подаємо до відомости, що добрий реферат на цю тему є поміщений в »Пер. Еп. Відомостях« з 1927 р. ч. IV. II. ч. стор. 75. Єго вистарчить прочитати, а відтак перевести дискусію.

Практичним вислідом дискусії повинно би бути основання деканального кружка П. Е. П. і вибір 3 членів управи кружка.

Для інформації пересилаємо статут Т-ва »Пер. Еп. Поміч«.

На конець просимо горячо поручити замовлювання дзвонів виключно через П. Е. П. (Чацкого 6).

За V. Секцію П. Е. П.

О. Иосиф Маринович — *голова.*

о. Михайло Гащак — *секретар.*

Відозва!

Наближаються великі літні ферії. Шкільна молодь верне на повних два місяці до рідні, щоби відпочати по трудах і набрати сил до дальшої праці. Щаслива молодь, яка може вернути між своїх рідних! Та є богато учнів нашої ґімназії, круглих сиріт або синів крайно бідних міських та сільських родичів, що не мають куди вертати. В минулих роках користали вони з гостинности декотрих ОО. Парохів по селах, за що заховали вдячний спомин у своїх молодечих серцях. І в цім році треба їх денебудь примістити. З ріжних зглядів булоб вказане, щоб священики зайнялись ними більше чим другі. Є між тими учнями хлопці старші, які моглиб уділювати лекцій або бути помічні при иншій відповідній роботі — є й молодші з низших кляс.

Хто з Всечесних Отців бувби в спромозі прийняти одного з них до себе на час ферій, зволить ласкаво звернутись по інформації на адресу

о. Петро Голинський
катихит ґімназії
Перемишль, пл. Чацького 12.

ОГОЛОШЕННЯ.

Ширіть католицьку пресу.

„Нова зоря“ одинокий часопис для поширення української християнської Організації призначений для інтеліґенції, поручений Духовними Властями. Побіч загального змісту цінні повістеві та наукові фейлєтони, критичні замітки з области історії, літератури, мистецтва, рецензії на літерат. твори з катол. точки погляду. Виходить у Львові два рази в тиждень. Річна передплата 24 зол. Адрес: Львів ул. Льва Сапіги 26. І. пов.

„Правда“ часопис для народа, виходить раз у тиждень у Львові ул. Льва Сапіги ч. 26. І. пов. Передплата річно 10 зол., місячно 1 зол.

„Бескид“ — часопис призначений для поглиблення рел.-католицького духа й поборювання православя та більшовизму по наших селах. Виходить два рази в місяць у Львові, ул. Льва Сапіги ч. 26/І. Річна передплата 4 зол. 50 сот., місячна 40 сот.

„Католицький Провід“ одинокий укр. катол. орган реліґ. і суспільного змісту в Злучених Державах Півн. Америки виходить що тижня і коштує річно 20 зол. Адреса „Catholic Leadership“ 815. N. Franklin St. Philadelphia Pa, U. S. A.

Літературно - видавничий Інститут „Добра Книжка“, Львів, почт. скр. 11. затверджений і поручений усіми Преосв. Ординаріятами Галичини *видає* популярні, релігійні та освідомлюючі в катол.

справах брошури і твори красного письменства (не противні віри й обичаям) у серіях: 1) »Бібліотека Історичних Повістей« — 2) »Бібліотека Логос« — 3) »Бібліотека Меряма«;

поручає вибір усяких позитивних книжок у квартальнику »Добра Книжка«;

принимає до розповсюднення всякі катол. твори й видання;

допомагає радою й матеріяльними улекшеннями закладанню католицьких бібліотек.

Кождий священик та практикуючий католик повинен пренумерувати й спомагати »Добру Книжку«!

„Бібліотека Історичних Повістей“ виходить книжками около 10—15 арк. друку квартально й коштує в передплаті 6 зол. піврічно, 12 зол. річно. Випуски »Б. І. П.« надаються на лєктуру для молоді й читалень. Осібні інформації й цінники щодо »Б. І. П« й инших видань »Доброї Книжки« дістанете даром у в-цтві.

„Парохіяльні бібліотеки“ зложені з книжок релігійних та моральної белєтристики в ціні від 30 зол. угору висилає »Добра Книжка«. При замовленнях від 60 зол. дає такі бібліотеки на три місячні рати.

Для приміру спис першої парохіяльної бібліотечки за 30 зол.: 1—10) „Цікаві оповідання“, 11—12) „Цікаві пригоди“, 13—16) „Бібл. істор. повістей“, 17) Життя св. Кирила й Методія“, 18) „Малий Петрусь“, 19) „Пресвята Евхаристія“, 20) „Большевики й селянство“, 21) „Жінка й дитина на Радянщині“, 22) „Євангеліє основа життя“, 23) „Секти й сектанти“, 24) „Свята Тереса“, 25—28) „Правди“ — апольогетичні розвідки 29) „Рел. просв. бібліотека“ ч. 3. 30) „Про чернече життя“, 31) „Чи наука противиться вірі“ (всі ті книжки з портом коштувалиб замовлені осібно 35 зол.).

Всі письма й гроші прошу посилати на адресу:

Добра Книжка — Львів — Lwów, skr. poczt. 11.

Для ОО. Катихитів. Що йно появився в польській мові обємистий методичний підручник до науки біблійної історії в двох томах в перекладі з нім. кс. Яна Шукальського.

Матеріял розложений на поодинокі лекції оброблений дуже точно і зразково. На вступі (46 стор.) вельми цінні загальні, методичні вказівки. І-том обнимає 477 стор. + 4 орієнтац. мапки. Один том коштує брош. 18 зол. Адреса: Księgarnia św. Wojciecha, Poznań Aleje Marcinkowskiego 22.

Видання Національного Музея, у Львові, ул. Мохнацького 42.

	Ціна зл.
1. *І. Свєнціцкий:* Іллюстр. провідник по Нац. Музеєви у Львові 33 ст. з 38 знимками .	2.50
2. Про музеї і музейництво, 80 ст. з 12 ілл. .	1.50
3. *А. Лушницкий:* Рисунки деревляних церков галицької України XVI—XVIII віку 40 таблиць вел. 4º	15.00
4. *І. Свєнціцкий:* Прикраси рукописів Галицької України XVI в. вип. I—IV. 47 світлодруків, 142 таблиць рис. вел. 4º разом зі слідуючим: *М. Сосенко:* Прикраси рукописів XVI—XVIII в. Ставр. Музею у Львові 18 таблиць вел. 4º	60.—
5. *І. Свєнціцкий:* Початки книгопечатання на землях України 1573—1790 р. XXIV. 83 ст. 204 табл. з 562 знимками вел. 4º . .	65.—
6. *В. Січинський:* Деревляні дзвіниці і церкви Галицькоі України XVI—XIX в. 65 таблиць 133 рис. і 52 стор.	25.—
7. *В. Січинський:* Архітектура в стародруках 25 таблиць 179 рис. і 20 ст. тексту 8º .	15.—
8. *В. Пещанський:* Давні килими України 29 таблиць	10.—
9. *І. Свєнціцкий:* Скит Манявський і Богородчанський Іконостас, 28 ст. тексту з 10 рис. і 27 таблиць з 72 знимками вел. 4º .	45.—
10. *І. Свєнціцкий:* Іконопись Галицької України XV—XVI в. із 106 іллюст. і осібним альбомом ікон., (з того 10 в красках) . .	50.—

Надто під орудою І. Свєнціцкого видано:

1. Нариси з історії укр. мови XV—XVIII в. ст. 100	6.—
2. *Др. Дрималик:* Порадник лікарський .	7.—
3. *М. Стахурський:* ветеринарний лікар в недугах домашніх звірят . . .	4.—

на почту додавати 10% ціни замовлення.

ОПОВІСТКИ.

Подається до відома Всч. оо. членів То-ва »Пер. Епархіяльна Поміч« що річні загальні збори відбудуться дня 6. червня б. р. о год. 10. передпол. зі звичайним порядком нарад в салі музею духовного семинара в Перемишлі. О численну участь просить

Виділ.

Появилося оголошеннє *Дирекції державного учит. дівочого семинара в Перемишлі* в справі прийнять нових учениць до заведення — такого змісту:

Подання о допущеннє до вступного іспиту на курс перший мають вносити родичі або опікуни учениць в реченци до 10. червня до Дирекції семинарії. До подання до лучити: 1) власноручний ученицею написаний життєпис; 2) оригінальну метрику уродження на доказ, що учениця кінчить в р. 1928. найменше 14. рік а не переступила 17. літ; метрикальних витягів не принимається; 3) свідоцтво повтореного щеплення віспи; 4) свідоцтво з 1. півроку кляси семої, свідоцтво з 2. півроку доручає учениця перед самим іспитом; 5) свідоцтво моральности, як що учениця в біжучім році шк. не ходить уже до школи.

Заряд Інтернату СС. Василіянок в Перемишлі Засяннє вул. Яна Каспровіча 5. подає до відома інтересованих, що з початком найблизшого шкільн. року 1928/9 знайдуть в інтернаті приміщеннє учениці дівоч. учит. семинара (школа дуже близько) й инших заведень за місячною оплатою 80 зол.; за фортепян 4 зол. і одноразово на інвентар 30 зол. на рік. Всеч. ОО. прохають о попертє власної виховної установи

СС. ВАСИЛІЯНКИ.

Дирекція держ. ґімназії з укр. мовою навчання оголосила реченець вступних іспитів до першої і висших кляс ґімназії на день 29. червня 1928. Кандидати мають явитись в товаристві батьків згл. опікунів в канцелярії дирекції в днях 11. 12. або 13. червня і зложити тут писемне подання, метрику (латинську), свідоцтво щеплення віспи виставлене місцевим шкільним лікарем й — о скільки

Дар о. Архідіякона
А. ЗУБРИЦЬКОГО

ходить о висші кляси — також останнє шкільне свідоцтво та свідоцтво моральности.

Виділ Кружка Катихитів просить отсим Всеч. ОО. Душпастирів подати повисше до відома як найширшого загалу вірних і заохотити їх, щоби добрих і спосібних хлопців посилали до ґімназії як найбільше.

ВИДІЛ КРУЖКА КАТИХИТІВ.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.